

DELAVSKA MLADINA

LETO I. • LJUBLJANA, JUNIJA 1939 • ŠT. 6

NAŠ PRAZNIK

OB RAZVITJU PRAPORA SOSTRSKE KDM

V nedeljo 18. junija bo imela svoj velik praznik ne samo sostrska KDM, marveč vsa delavska mladina, katera se zbira širom naše male, pa vendar tako lepe slovenske zemlje pod njeno okrilje.

KDM si med slovensko delavsko mladino počasi, pa zato toliko bolj gotovo utira pot. Vse ovire in težave, katere se ji stavlja ne morejo zavreti njenega pohoda. Ni to pohod strumnih in kdo ve kako naučenih parad, marveč delo in napor posameznikov, da zapuščeno delavsko mladino kulturno in duhovno dvignejo nad zablode in težave sedanjega časa. Le tiho in pa vztrajno delo izpričuje, da to delo ni zaman, da vrste ne samo številčno rastejo, marveč, da se krepe tudi notranje — duhovno.

Ti naši mladi pionirji so vsak čas pridno na delu, da izoblikujejo sebe in svojo notranjost v res prave zavedne in dejavne kristjane. Le predbro se namreč vsi, kateri to težko delo vršimo, zavedamo, da je najprej treba izgraditi in dograditi sebe — šele tedaj je namreč mogoče pomagati graditi in oblikovati tudi našega druga. In danes je to še posebno težko. Dvakrat težko, kajti pri delavski mladini je danes duhovno razdejnanje zavzelo velik obseg. Kdor z njo živi, dela in trpi najboljše vse to ve in vidi.

Zato nas ob našem prazniku boli sree, ko vidimo okrog sebe še toliko tisočev delavske mladine, katera onečašča to svojo lepo in svetlo mladost. Ni namreč spoznala in

doumela vso veličino — vrednosti trpljenja in življenja, katerega nam je podaril sam Stvarnik božji.

In zato nam je še bolj težko, ker nas v tem težkem delu — ko po tovarnah in de-

lavnicah to spoznanje vere in zaupanja v življenje nosimo našim bratom in sestram, skoraj nihče ne podpira. Da smo v vsem in pri vsem tako strašno sami.

Ali je res tako težko spoznati resnico? Doumeti in razumeti dušo delavskega mladostnika, kateri v vsem svojem delu hrepeni za tem, da se kar najbolj in kar je sploh kot človeku mogoče približa božjim postavam in po njih živi.

Nas to, čeprav nam je hudo, ne moti. Kakor smo mladi in neizkušeni, pa vendar vemo, da pride čas, ko bo tudi v tem pogledu drugače. Ne sodimo in obsojamo. Zavedamo se, da mora vsakdo in tako tudi mi, ako hočemo doseči svoj veliki cilj, prehoditi Golgota trpljenja, kot naš Gospod.

To skrito in tiho delo bo v nedeljo slavilo svojo skromno proslavo. Že drugi prapor se bo dvignil pod nebesno modrino, da nam bo kazal pot — edino pravo in osrečujočo, za križem tesarjevega Sina iz Nazareta.

Saj nam ni do bučnih proslav in parad. Le duška hočemo dati naši notranjosti —

jo sprostiti in tudi javno povedati, da krščanska delavska mladina živi, dela in gradi novo delavsko mladino.

Prvi prapor je zaplapolal v Mariboru — drugi bo v nedeljo v Sostrem, tretji v nekaj tednih v Radovljici. Ali ni to veselo in častno za naš mladi delavski rod.

Dal Bog, da bi se pod temi prelepimi simboli naše vere — vztrajnosti in skupnosti zbrala vsa slovenska delavska mladina in zaživela novo in lepše življenje.

Rozman Jožko

Spaštujmo nedelje in praznike!

Lep pomladanski dan je — praznik Gospodovega vnebohoda. Delo zato ta dan pri nas počiva. Z nekaterimi tovariši smo se odločili za popoldanski izlet. Pot nas je vodila za gorenjsko progo proti Št. Vidu in Šmarni gori.

Srečavali in prehitevali smo gruče izletnikov, ki so gotovo imeli isti cilj: naučiti se svežega zraka in lepote pomladnega dne. Kaj je lepšega kot izlet v prelepo prebujajočo se naravo. Človek ob takih prilikah zaživi novo življenje — saj se mu ob vsakem koraku razkriva lepota božjega stvarstva.

Tako smo tudi mi, tiho in vsak zase, kot da bi se bali motiti eden drugega in tako kvarili užitek, ubirali svojo pot proti cilju. Ven iz zatohlih mestnih zidov v prelepo naravo.

Zdrami nas ropot motorja in udarci kladiva. 'Livarna kovin' je napisano na pročelju še povsem nove stavbe. Obrat je sicer majhen, a v polnem obratu. In to na tak praznik!

Malo dalje so na delu progovni delavci. Postajno poslopje popravljajo. Toda tam ni delavcev. Le dva delata in razvažata ogromen kup prsti in kamenja. Kakor da je to v resnici tako nujno, da mora biti še ta dan izvršeno.

In dalje zopet... Neko hišo popravljajo. ZidarSKI delavec pridno meša malto in jo odnaša v stavbo. Zidarjev sicer ni videti, toda gotovo so na delu, ako delavec tako pridno nosi v notranjost hiše opeko in malto.

Sicer jih je mnogo, ki tudi ob takih dneh radi delajo. Morajo, ker je njihov zaslužek tako majhen, da si iščejo vsake prilike za zaslužek, pa naj bo to tudi na praznik ali nedeljo. Ali jih moremo zato obsojati? Ne!

Vsi tisti, ki ne dajo svojim delavcem poštenega zaslužka in jih tako silijo, da skrunijo Gospodov dan, nosijo za to odgovornost.

Pa še to. Kako naj se delavec upre? Ako ne pride na delo in reče, da bo na praz-

Za kruhom . . .

Ivan se je odpravljaj. Ob mizi je stala mati. Tiha je bila, vsa svetla, od jutranjega sonca obžarjena. V duhu je blagoslovljala sina, ki je odhajal.

»Zdrav bodi, Ivan,« mu je rekla, preden je ta zaloputnil duri. Velike, debele solze, so ji kapale po nagubanem licu. O, še bi mu govorila. Pokrižala bi ga, pa jo je bilo sram. Krivico bi mu storila, še zajtrka mu ni skuhala. Še tiste-ga pacastega močnika ne. Re-vež bo garal, lačen, obupan, pa si bo mislil... Glej mati, tvoje telo sem, tvoja kri. Tvo-je solze sem večerjal, tvojo kri sem pil... Ti pa si od mene daleč proč, pridi in po-magaj mi.

Oh, tako rada bi mu sku-hala kave, tiste bele, s slad-korjem. Še velik kos kruha bi mu potlačila v žep. Pa ni kave, ni kruha... To so sa-nje... daljne... nedosežne... Mati nima niti ščepa moke več...

Ivan ji je izginil izpred oči. Utrujen od slabosti je krev-sal proti Ljubljani. Poldrugo uro, pa bo tam.

Srce mu je bilo močnejše, skoro razigrano. Kar posko-čil bi... Sanjal je... Prvič odhaja na delo. Zaslužil bo. Rjavo obleko si bo kupil, čr-ne šolne z belimi obšivi. Pa materi bo pomagal, kruha ji bo prinesel, belega prav čisto belega. In še gujat, tisto lepo dišečo. Kar materi bi jo dal, prav toplo bi ji rekel: »Na, mama, glej tvoje solze sem večerjal, tvojo kri sem pil. Jej še ti, to moje delo, ta moj sad.« Kar zagrizla bi se va-njo, pa bi jedla, oba bi jedla!... Sanje... daljne... svetle.

nik ostal doma, ali ni s tem tvegal, da izgubi delo in za-služek.

Tudi za te in vse, ki morajo na zahtevo svojih gospodarjev skruniti Gospodov dan in s tem zaslužijo nekaj dinarjev več za vzdrževanje svoje dru-žinice, se moramo postaviti in zahtevati primerno plačo, ka-kor tudi, da bodo ob nedeljah in praznikih doma v krogu svoje družine.

Saj je to del naše naloge pri delu za obnovitev družbe za krščanska načela. Ne samo besed, mi hočemo tudi dejanj.

Siromak še vedno sanja, o soncu, o zlatem gradu in be-lem kruhu. Če mu pokažeš smrdljivo bajto, suho, črno skorjo, je to zanj grad... svetlo sonce, beli kruh... O sanje...

Osvestil se je, ko je prišel v mesto. Mimo njega so drve-le mestne nafruljenke. Po-gledal se je po svojih čevljih, z žico zvezanih. Po svoji raz-

ci in peli: »Bela, bela, lilija, v sredi pleše deklica.«... — Godba daljna... nedosežna.

Vzdrami ga drugi klic: »Ne-roda boječa, kaj pa stojiš!« Hitro zgrabi vedro, s težavo ga zvleče na oder. Počasi, bo-ječe, oprijemajoč se zidu, sto-pa po ozkem odru. Iz vedra pljuska malta, tja po hlačah in raztrganih čevljih. Sleher-na mišica je trdo napeta. V

Sotro pri Ljubljani

trgani beraški uniformi. Sram ga je bilo.

Prišel je na dvorišče. Skro-hotom ga je sprejela truma zidarjev, ki so se odpravljali na odre. »Ta mali čikuš bo zi-dar?« so se režali. Ivan jih je gledal z velikimi očmi. Kar zaklical bi, zajokal: »O, mati nazaj, k tebi!... Nikoli več!«

Debelušen, surov mojster, mu je potisnil vedro v roke, rekoč: »Malto boš nosil, pa da se mi ne obiraš. Že tako si pet minut zamudil.« Splezal je Ivan po visoki lestvi na oder. Star zidar, z rdečim nosom mu je pomežiknil.

Nad njim je zdrdral škri-pec, na katerem je tekla vrv. Na njej se je prizibalo vedro, do roba polno malte. »Primi neroda!« je zavpil nad Iva-nom delavec, ki je vlekel za vrv. Prijel se je za lateno in se nagnil nad ulico. Globina je zevala pod njim. Ljudje spodaj, so bili majhni kot mravlje. Kar pognal bi se do-li, v to smrt, pa bi bilo konec trpljenja, ga prešine misel... Nekje daleč so se igrali otro-

hrbtu začuti bolečino. Želo-dec ga opominja: »Jedel nisi.«

V Ljubljani je bil. Pijan od slabosti je motovilil po šum-nih ulicah. Iskal je veliko hi-šo, tisti grad, kjer bo zaslu-žil. Našel ga je. Vzpenjal se je v nebo, velik, mogočen. Vi-soko so stali ob njem zidar-ski odri.

Oddahne se, ko strese mal-to v zaboj. Zopet zapoje škri-pec. Novo vedro se priziblje na vrvi. Delavca spodaj si po-mežikneta. Vedro zdrvi mi-mo. Ivan ostane praznih rok. Više nad njim se ustavi. Zi-dar ga nagne in dober del brozge pade Ivanu za vrat. Vsi se krohotajo: »Krstili smo te čikuš!«

Ivanu je hudo. Zajokal bi, pa se premaga. Z večjo vne-mo nosi vedra, lačen in izmu-čen... Za mater, obleko, beli kruh in gnjat. Dokazal bo, da ni več otrok.

Toda zapuščale so ga moči. Kljub veliki vročini, mu je mraz. Jezik se mu je lepil na nebo. Lačen, žejen. Nikogar

ni, ki bi mu dal kruha, niko-gar, prav nikogar. O, ljudje!

Zamajal se je v podstrešje, kjer so podirali stare dimni-ke. »Bog nebeški, kako tukaj lepo diši,« ga prešine. Iz tal se je dvigalo še dobrega pol metra dimnika. Nagnil se je čezenj. Po luknji je prihajal omamen vonj po kruhu, ki so ga pekli nekje v globini. »Sv. Bog, tu pečejo kruh!« Vsrka-val je, kakor da požira cele gore lepo zapečenega kruha.

Okrog njega so se vrtile v hitrem tempu lepe hiše, polja in gozdovi tam daleč. Vse se je združevalo v eno točko, v — kruh.

Slabo mu je bilo. Bledel je, nagnjen nad črno luknjo. Od daleč se je čula otroška pe-sem: »Bela, bela, lilija, v sredi pleše deklica...«

O že v šoli mu je bilo sla-bo. Učitelj je rekel, da je bo-lan na želodcu... Ne, ne, Ivan ni bolan. Kruha, kruha je la-čen. Samo kruha mu dajte, pa boste videli, da ni bolan. Po-stal je zelen, ničesar ni vedel več. Zvrnil se je v prah in obležal. Sanjal je... O kruhu, belem z zlato rumeno skorjo. O bledi, svetniški materi, rja-vi obleki in gnjati.

Delavci so ga videli, ko je padel. Zgarane, žuljave roke so segle po njem, ga dvignile v naročje kakor otroka. Nek-do mu je dal iz čutare piti. »Si lačen?« so ga vprašali. »Lačen, kruha, kruha... Ma-ma, mama...« Trpine je ob-šla tiha groza, ko so slišali otroka-delaveca klicati mater. (Nadaljevanje na 4. str. spodaj.)

Križ je naš cilj

STREGA GOVORE

K blagoslovitvi prapora

Ze stari narodi so imeli simbole, pod katerimi so se zbirali. Znamenja, ki so jih nosili na čelu svojega sprevoda kot svetinje. Penosni so bili na ta znamenja. Izgubiti jih, je bilo znak premaganstva, kakor da so izgubili nenadomestljivo dragocenost.

Tako je tudi s prapori današnjega časa, draga delavska mladina. Prapor nam je svetinja — simbol naše vere, borbe in časti. Vse je na njem zapisano. Beli križ je znak vere Kristusove, ki ga hočemo prinesiti v vsakdanje življenje, med zapuščeno in ponižano slovensko delavsko mladino, ki Kristusa kot delavca ne pozna.

Modro polje, božje stvarstvo in njegova vsemogočnost, ki se razprostira nad nami.

Znak na drogu je naš polet preko domovine, preko vseh težav, do zmage. Lipova lista, polmesec in zvezde pomenijo, da smo slovenska delavska mladina, ki ljubi svoj narod, se bori za njegovo svobodo, tradicije in materin jezik do konca svojih moči.

In naš napis je v ponos našega kraja, naše borbe in dela za doprinos celotnega dosega cilja.

Draga delavska mladina, ta prapor boš morala nositi skozi viharje, ga krepko držati, da ne klene. Če ne bo trdne vere v tebi in odločnosti, poštenja, discipline in krepke povezanosti, ne bo tvoj prapor stal.

Toda ker je v nas moč, pogum in vera v doseg cilja, gremo s ponosom naprej v naše tovarne, delavnice, šole, ceste, — povsod, kjer je delavska mladina, in ji nesemo resnico, da je vsak mladi delavec enako vreden, da ima vse pravice do življenja. Dati ji moramo spoznanje, čemu je božje stvarstvo, čemu trpljenje in delo ter kje je rešitev.

Krepko plapolaj naš prapor v vetru. Mi mladi zvesto vršimo delo po geslu: Kristus povsod in pravičnost. Stefan, Sostro.

Z zaupanjem zremo v bodočnost

Iz mladih ust...

Pri nas je veliko število delavskih družin. Skoraj pri vsaki hiši si kdo išče svojega vsakdanjega kruha v tovarni. Pri tem je veliko družinskih očetov. Dan na dan hodijo v tovarno, da skromno preživljajo svoje otroke. Ko otroci dorastejo, vidijo v življenju svojega ljubega očeta grenko trpljenje in skrb, ki jih tare. Zavedajo se, da je njih življenje trpko in da si morajo mnogokrat odtrgati od svojih ust, da dajo kruha svojim otrokom. Zato delavski otroci mnogo prej mislijo

Moj oče je zvest tovarniški delavec. Nad vse se trudi, da nas bo vzgojil v krepke, dobre in zveste otroke. Ko pa bomo odrasli, mu bomo morali povrniti in mu biti hvaležni za vse.

Poglejmo! Tudi Kristus je trpel in se trudil, da je nas rešil večnega pogubljenja. Tudi Njemu moramo biti hvaležni!

Ze precej časa je minilo, odkar so ustanovili KDM. Njena članica sem postala tudi jaz ter upam, da ji bom dolgo ostala zvesta. Pozdravljene tovarišice!

Sostrska KDM na oddihu

na službe in začnejo gledati na življenje tako, kakršno je.

Kako si zamišljajo delavsko gibanje in življenje delavske mladine, pogledjmo naše najmlajše članice KDM v Sostrem. 12 do 13 let so stare in pišejo takole:

Moj ata hodi v tovarno in si služi kruh. Tudi me si bomo morale poiskati kako službo in živeti iz dneva v dan. Pomagati moramo ubogim v stiskah. Živeti moramo v prijateljstvu eden za vse, vsi za enega. Poglejmo, ko je še Kristus hodil po svetu, je nekoč dejal: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!« Sedaj pa pogledjmo, kako je vsak samosvoj. Na svetu vlada sovraštvo in zloba. Zato moramo me sestre skupno delati, da bo zladala med nami pravica. Prav sedaj bomo stopile iz šole — in kam sedaj? Zelo težko vprašanje. Če bomo kdaj same služile svoj vsakdanji kruh, se moramo navaditi skupno delati in se tudi boriti za svoje pravice. Same občutiti, kako trpi delavec (naši starši), a mora molčati. Torej sestre, mlade smo še, a zavedamo se dela, ki nas čaka v življenju. Sestre, z veseljem na delo! V krščanski delavski mladini se bomo izobraževale za bodoče življenje.

Tako piše 13 letna Strgarjeva Anica, ki hodi zadnje leto v šolo. 13 letna Habič Darinka piše:

12 letna Mimi Klemenčeva, četudi je še mlada, vidi, kako veliko krivico trpi Kristus. Mlada je, pa ve, da se moramo samo k Njemu zatekati in rajši trpeti krivico, kakor pa Njega zatajiti. Na našem sestanku nam je takole govorila:

Sestre, Kristus je naš Vodnik. Za Njim lahko hodi po pravi in poštenu poti vsaka tovarišica, katera Ga ljubi. Nekateri Ga pa dandanes zasramujejo in pravijo celo, da ni Boga. Sestre, me pa vemo, da je Bog, saj se je dal križati za naše grehe. Naš ata pravi, da je bil Kristus delavec kot on, da je pomagal Jožefu tesariti, in kadar delavec trpi, trpi z njim tudi Kristus. Ali ni to lepo, sestre? Kadar se spomnim očeta, ki dela v tovarni, vselej prosim Boga, da bi ga obvaroval.

Koliko ljudi je, ki preklinjajo cerkve in duhovnike, ker jih spominjajo na slaba dela in da Bog še živi. Sestre, me pa pojdimo za Kristusom v boj in rajši se žrtvovati kakor pa zatajiti Boga!

Naša mala Hočevarjeva Rezika je naša najmlajša sestra in je prva povedala svoje mišljenje. S sočutjem smo poslušale njen govor, ki se glasi takole:

Moj oče je bil tovarniški delavec. Z delom svojih rok si je služil svoj težki kruh. Dokler je hodil v tovarno, je bilo pri nas bo-

lje. A kmalu se je nehalo naše veselje. Kar nenadoma je zbolel in kmalu nato umrl. Ze osem let je od tedaj, ko je umrl. Sedaj živimo sami z mamo. Kmalu bomo vsi dorasli in treba si bo poiskati kak posel. Tudi mi si bomo morali služiti grenki kruh, kakor si ga je služil naš dobi oče. Zakaj je tako? Zato, ker delavca vsak zapostavlja. Delavca zaničujejo in se mu v stiski posmehujejo. Me sestre pa, ki smo hčere delavcev, živimo v prijateljstvu, da bomo nekoč res prava krščanska dekleta!

Tako pišejo naše najmlajše.

Tu vidimo, da se tudi mladina zaveda težkega življenja delavca-očeta. Mlade so še, pa hočejo na svojih sestankih dela, hočejo se učiti, da bodo nekoč kot dorašla dekleta nosile med ljudi svoje prepričanje! In takih deklet nam manjka. Na tisoče in tisoče je slovenskih deklet, ki se mučijo in krvavijo po tovarnah, a se ne zavedajo, da imajo tudi one pravico do življenja. Veliko jih je, ki so našle smrt v zatohlih tovarnah ali pa so se znašle na cestah, kjer prodajajo svojo čast. Veliko jih je in še več jih bo, če ne bomo same me delavke skrbele za to, da bomo živle res lepo življenje slovenske krščanske delavke in dajale zgledov drugim. Bodočnost naroda leži v življenju deklet, v življenju mater, ker one imajo poklic, reševati in vzgajati mladino. Res so razni vzgojitelji in pedagogi, a nihče ne zna tako lepo vzgajati mladine kot ljubeča mati, kot nepokvarjeno krščansko dekle.

Dosti je še nepokvarjenih slovenskih deklet, a so v nevarnosti, da se ne izgube, kajti današnji čas jim nastavlja zanke na vse strani. Veliko je treba odpora, veliko premagovanj, še več pa molitve, da dekleta ne pade.

Hudo obsojajo propadla dekleta, veliko odgovornost jim nalagajo na ramena, a nihče se ne vpraša po vzroku: »Zakaj je padla?« Vzrokov je veliko: »Ker nima kruha, ker nima sredstev za življenje.« Da, veliko jih je, posebno v mestih, ki blodijo cele dneve in noči po mestu lačne, brez stanovanja in se potikajo okoli, ker nimajo postelje, da bi se odpočile. In tako dekleta v obupu napravi vse, samo da se reši. Res je, da pravilno vzgojena, res krščanska dekleta tudi v obupu ne bo padla, a koliko pa je danes takih deklet? In če nima prave vere, če globoko ne veruje, ni nič čudnega, da dvomi nad božjo ljubeznijo. In potem jo zasramujejo in psujejo, namesto da bi ji pomagali do prave poti, da bi ji dali kruha. In tako delo čaka nas, krščanska delavska dekleta. Res, da jim ne bomo mogle materialno pomagati — ker smo same revne —, a veliko jim lahko pomagamo duševno. Pojdimo, sestre, na delo! V Kristusu bomo našle rešitev, z Njegovim naukom pojdimo v svet: »Kar koli boste storili enemu izmed najmlajših, boste meni storili.« Anica.

KNJIGA — VRATA V SVET

Če pogledamo današnje dnevno časopisje, z žalostjo ugotovimo, da iz dneva v dan prinaša žalostne vrstice o vseh mogočih moralnih in surovih zablodah. In skoraj pri vseh teh nemoralnih pojavih je več ali manj sodelovala prav mladina. Dejstvo je, da k tem žalostnim pojavom veliko pripomore današnja ureditev človeške družbe, v veliki meri je pa tudi krivda tam, kjer se premalo pozornosti obrača na vzgojo posameznega mladostnika. Druga stvar, ki mnogo pripomore k propadanju današnje mladine, je današnji tisk. Vse mogoče brošure in razne knjige z nedovzetno vsebino, kako to vpliva na mlade ljudi. Zopet tam visi kričeča reklama filmskih predstav, ki fanti ali dekle omami, premlevala v svoji negotovosti vsebino filma in knjig tako, da so mu morda za vse njegovo življenje strup, tako da drvi mlado življenje v brezplodno in brezupno bodočnost. Bratje in sestre, v tem je propast ljudi, države, narodov.

Tudi v tem pogledu je naloga KDM, da mlademu delavskemu stanu preskrbimo dobrih vzgojnih knjig. Naj bi se v vsaki skupini KDM osnovala akcija, da si nabavimo svoje lastne knjižnice. Pri nas v Sostrem smo začeli to akcijo takole: Izvolili smo akcijski odbor, ki je imel nalogo, da izvede nabiralno akcijo knjig po raznih hišah v našem okraju. In člani ter članice KDM so se z veseljem lotili tega dela. Sli so

hiše do hiše ter so nabrali precej darovanih knjig. V dolgih zimskih večerih smo jih sami prevezali in na novo preuredili, tako da imamo danes knjižnico, v kateri je 200 dobrih vzgojnih knjig. Seveda smo jih nekaj tudi kupili. Po knjigah prav pridno segajo ne samo člani, ampak tu-

di drugi. Bratje in sestre, pojdimo v tej smeri naprej, da si v vsaki naši skupini KDM postavimo svojo lastno knjižnico! S tem delom bomo preskrbeli mladini dobre knjige in bomo vršili pravi apostolat v našem krščanskem mladinskem gibanju. Na delo!

Z. F., Sostro.

Kako smo ustanovili prvo celico

Bilo je približno pred kakimi dvema leti in pol, odkar je nas sedanjí tovariš voditelj celice povabil (7 fantov), da naj pridemo v nedeljo dopoldne v prosvetni dom. Vedeli nismo nič, zakaj in

kako. To je bilo naše prvo opozorilo in naša naloga, da pridemo. Prišla je pričakovana nedelja. Komaj sem čakal, kaj bo, ko bo prišel tovariš ali naš voditelj celice. Čakali smo ga zunaj pred

**Vsak nov naročnik
„Delavske mladine“
pomeni pridobitev novega borca
za našo stvar.
Ali se zavedaš tega in kaj delaš
na tem? Vsak izmed nas je pokli-
can, da pomaga graditi stavbo
naše bodočnosti.**

Na delo!

domom. Prišel je. Stopili smo za njim v malo sobo, kjer nam je dejal, da naj se vsedemo in da bomo začeli. Vsi so ga začudeno pogledali in seveda tudi jaz. Najprej, kolikor se še spominjam, je nam dal izračunati račun, kate-rega je moral vsak znati na pamet, ne s svinčnikom na papir, kar je bilo zelo težko. Povedal nam je, zakaj smo prav za prav prišli sem, kakšen je naš namen. Razložil nam je vse v uvodni besedi. Te besede so nam bile postranska stvar in smo jemali njegove besede za nevažne. Sele po dobrih dveh letih in pol smo spoznali, da so bile njegove besede prave in da je res tako, kakor nam je on povedal. Nato je začel predavati iz neke knjižice ter nam razložil, kaj smo mi in kaj moramo postati, namreč pravi člani KDM, in da se moramo vzgajati, če hočemo v življenju kaj veljati in doseči.

Prišla je druga nedelja in zopet smo prišli skupaj in nam je začel razlagati iz knjižice »Cilji in pota KDM« in o govorništvu, da je v življenju zelo potrebno, če zna človek predavati. Nekdo izmed nas je dobil nalogo, da mora do prihodnje nedelje nekaj spisati in bo moral na sestanku prebrati. Nekateri so kmalu obupali in se odstranili. A kmalu so spoznali in prišli nazaj. Treba je res študirati knjige, če hoče človek v življenju kaj veljati.

Sedaj stojimo trdno in delamo za KDM in za naš tabor, na katerega vabimo vse člane in članice KDM.

S krščanskim del. pozdravom
vas vse pozdravlja

Franci, Sostro.

(Nadaljevanje z 2. strani.)

Ivan se je vzdramil. V roki je držal kos kruha. Od vseh strani so mu deževali v kape novci. »Na, na, kruha si kupi,« so mu dejali dobri bratje. In Ivan se je lahno nasmehnil in skočil na noge. Mimo je brundal sitni mojster: »Kaj pa stojite?« je zarjul. »Slabo mu je bilo,« mu rečejo delavci. »Če ni za nič, naj pa gre,« je brundal naprej.

Ivan je stisnil svetle kovanec v žep. »Pojdi domov, jutri pa spet pridi,« mu poreko tovariši. Stekel je po vijugastih stopnicah, od nadstropja, do nadstropja, na cesto.

Gre v pekarno, pa si kupi velik hleb belega kruha. Stisne ga pod pazduho in jo veselo ubere proti domu. Nič ga ni sram raztrganih cap in zvezanih čevljev. Še veselo si zažvižga po poti...

Ob postelji je stala mati. Tiha je bila, vsa svetla, kakor od jutranjega sonca obzarjena. V duhu je blagoslavljal sina, ki je bil daleč od nje.

V izbo je planil Ivan z velikim hlebom pod pazduho.

»Mati, kruha sem ti prinesel, belega, čisto belega!« Ona je gledala, sama sebi ni verjela. Po tolikem času zopet kruh, bel kruh.

»O ti moj zlati Ivan!« je vzkliknila. Objela sta se in sta zajokala oba od veselja.

Jelko, Sostro.

MLADINA!

kupuje samo pri tordkah
ki oglašajo v našem listu

Priporoča se JOŽE NUDRIČ,
Kralja Petra cesta na Jesenicah.

Obleke, perilo, klobuki v trgovini
JOŽE KOŠIR na Jesenicah.

Priporoča se

M. JANČAR

trgovina z mešaním blagom

ZADVOR

Priporoča se novo otvorjeni fotoatelj »Sport«. FILAČ VILKO,
Kralja Petra c. 8 na Jesenicah.

Priporoča se ROZMAN ANGE-
LA, strojno pletilstvo vseh vrst,
Jesenice, Obrtniška ulica št. 24.

OKRAJNA HRANILNICA na Je-
senicah uraduje dnevno od 3. do
5. ure popoldne. Obreduje vloge
po 4 do 5 odstotkov, daje poso-
jila po 6 odstotni obrestni meri.

Priporoča se CEGNAR ELZA,
dežnikarstvo na Jesenicah, Lam-
pretova ulica št. 5.

Nudim prvovrstna dalmatinska
vina, lastni pridelek po reklam-
nih cenah. Za mnogo obiskov se
priporoča JOVANOVIČ MARTIN,
gostilničar pri »Bremcu« na Je-
senicah.

Ure, zlatnino, srebrnino kakor
tudi vsa v to stroko spadajoča
dela nudi po zmernih cenah PA-
VEL SEDEJ, Jesenice, Aleksan-
drova cesta št. 1.a.

Priporoča se MIHELAC JOŽE,
splošno krojaštvo na Jesenicah,
Kralja Petra cesta št. 14.

Lepe svilene srajce in drugo
perilo, kakor tudi blago za oble-
ke izbirajte samo v trgovini JO-
SIP SENICA v Domžalah.

Terezija Černe

trgovina z mešaním bla-
gom in parna pekarna

Dobrunje

Harmonike vsake vrste in kva-
litete dobite najugodnejše samo
pri ANTONU ŽELEZNIKU, izde-
lovatelju harmonik na Vrhniki.
Zahtevajte prospekte!

Mladina nalaga svoje prihranke
v PRVI DELAVSKI HRANILNI-
CI IN POSOJILNICI, r. z. z o. z.
v Ljubljani, Miklošičeva c. 22-1.

DELAVSKA
MLADINA

izhaja vsak mesec. Celoletna na-
ročnina 10 din. Posamezna števil-
ka 1 din. — Izdaja »Krščanska
delavska mladina« (Jožko Roz-
man). — Odgovorni urednik Jožko
Rozman, Ljubljana. — Tiska Za-
družna tiskarna v Ljubljani —
Tyrševa cesta 17 (Maks Blejec).